387

Dyrefoden

Morgenens sidste fine taageslør letter, da vi bryder op fra Masnedø og styrer over mod den lille holm *Dyrefoden*. Da vi ved nitiden ankrer op ud for dennes østende, er heller intet spor tilbage af brisen. Rundt til alle sider ligger havet blankt – blegt i farverne som gammelt spejglar. Nord for holmen staar en skonnertbrig fast paa grunden, og en lille bitte damper ligger og tumler med den for at faa den løs. Det ligner en lille skarnbasse, der bakser med en kokasse. En fin røgstribe stiger lodret og sagte op fra damperens skorsten og spejler sig i vandet; det er det eneste, der bevæger sig nær og fjern.

Vi maa ankre 600 m fra land paa grund af det flakke vand, som paa alle sider omgiver den kun 2 tdr. land store ø. Denne, som paa afstand fuldstændig ligner et skær, der rager højt op over vandet, viser sig nu at være ganske lav og flad, men fuldstændig dækket af høj skov. Den er foruden af sine vidtstrakte grunde omgivet af mægtige rørskove, der strækker sig langt ud i fladvandet – sammen med dette en ganske god beskyttelse mod ikke alt for energiske turister.

Johannes Larsen og jeg gaar straks i jollen for at ro derind, men naar kun et par hundrede meter frem, før vi staar fast paa grunden. Der er endnu mindst 400 m ind til maalet, og da vi kun har ét par søstøvler med, bestemmer vi, at det maa være J. L., som skal i land. Jeg ser ham snart efter traske af sted over den besværlige bund, som er lidt *for* blød til, at det er en fornøjelsestur, og snart efter forsvinder han i rørskoven derinde.

Saa ligger jeg alene i jollen og venter. Klokken er blevet ti. Her er saa stille, at jeg tydeligt hører mit ur dikke nede i vestelommen. Rundt om mig rager hundreder af store sten op over den blyfarvede vandflade og over deres fuldkommen rolige spejlbilleder. Alle sejlerne, som lettede i morges inde bag Masnedø, ligger derude paa strømmen med slappe sejl og svajer for deres ankre med stævnene pegende i hver sin retning. Horisonten er forsvundet i varmen, men fjernt ude i nordvest staar dirrende luftspejlinger af knoldene paa Knudshoved og af Femøs højder. Nu begynder ogsaa skibsskrogene at lege med. Snart bliver de dobbelt saa høje, snart hopper de ned igen – blot jeg fra min liggende stilling løfter hovedet lidt, kan jeg faa dem til at forandre skikkelse.

Inde over Dyrefoden kredser en fiskeørn. Sollyset falder varmt igennem dens brungyldne vingefjer. Når den slaar et langt sving ud over vandet, blir der to ørne, én i vandet og én i luften. En stor flok fløjlsænder trækker vestpå, først som et uregelmæssigt bånd, så i en tæt klump og til sidst i en kile.

388

Over bådens lønning ser jeg, hvor de tætte tangskove duver sagte under mig, fastgjort med deres rod ved de store sten og med toppene i vandskorpen, øverst lyst ravfarvede af solskinnet, brune som kandis længere nede og dybblå i skyggen. Et spejlbillede farer forbi dernede. Jeg ser op, det er en musvåge, som på stive vinger sejler over mig ind mod kysten.

Inde bag Orenæs falder et skud – så tre efter hinanden, og endnu et. Blød som gennem vat når lyden herud. Harejagten går ind i dag, tænker jeg – og her ligger *du*, gudskelov! Så falder endnu tre-fire skud, lyden har denne gang den lange, dybe rungen, som siger mig, at der er blevet skudt inde i høj stangskov. Nå, dem om *det*!

Solen stiger, vandet får en farve som smeltet bly, og lyset blænder. Bådens tofter brænder.

Der sidder en ganske lille flue og tørrer sig på lønningen. Det er en unge, og den viser en højst mærkværdig opførsel. Nøjagtig hvert sekund giver den et lille hop på stive ben og slår et hysterisk

spjæt med vingerne. Jeg tror, den er gal! Lidt efter lidt kommer et dusin andre til, som minsæl begynder at gebærde sig på samme måde. Hvad skal dette forestille? Er det en opførsel for backfische? Ustandseligt hopper de op i luften og slår med vingerne. Det

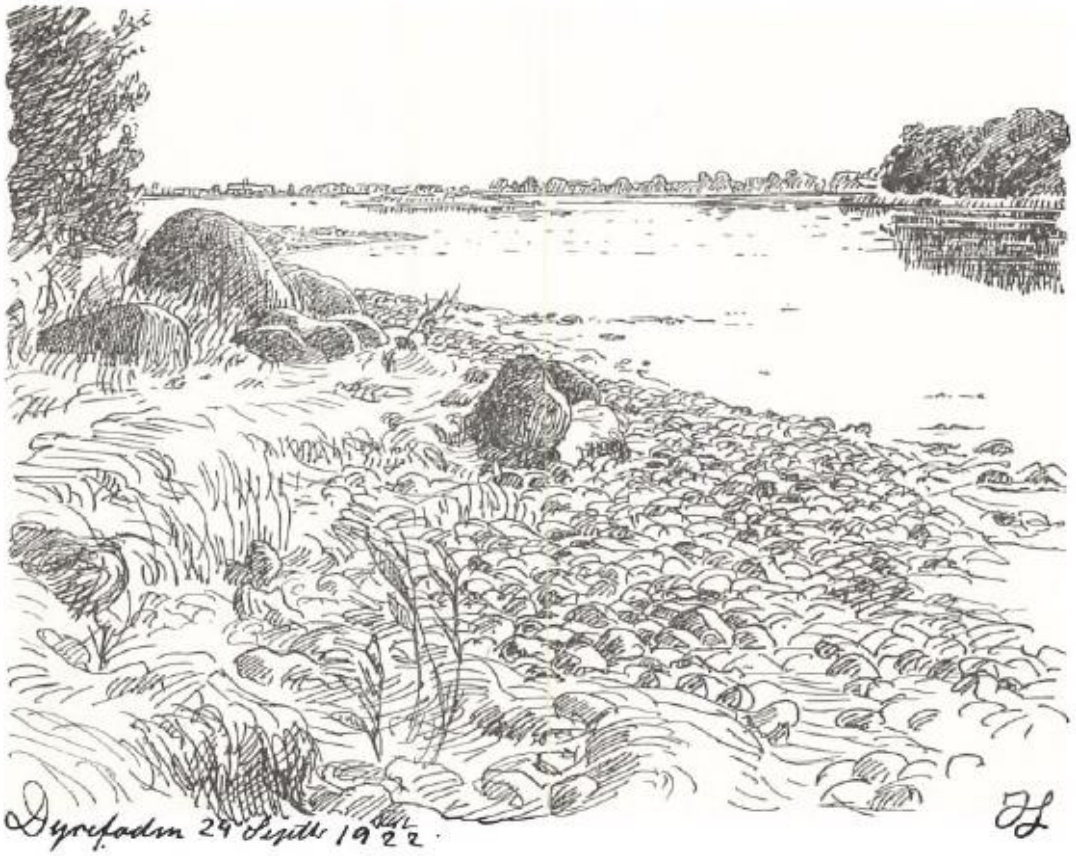

Illustrationstekst: Dyrefoden 24 Septbr 1922

ser ud til at volde dem stor tilfredsstillelse. Brænder de tæerne paa lønningen? Nej – jeg puster paa dem for at svale dem, men det hjælper ikke, de hopper bare videre, kan ingenlunde beherske sig! Hvad er det, det minder om? „Aufforderung zum Tanz!“

„Dette her begynder at blive anstødeligt,“ siger jeg. „Er I medlemmer af et internat for aandssvage hunfluer, som er stukket af inde fra Dyrefoden? Er dette dyrebeskyttelsesforeningens sidste påfund – ?“

Jeg sov godt og trygt, da Johannes Larsen kom tilbage og kunne fortælle, hvad han havde set derinde paa holmen. Denne viste sig at være omtrent et par hundrede alen lang, men for det meste kun en snes alen bred og trods dette fuldstændig skovdækket og med lave skrænter rundt langs hele forstranden. På nordsiden fandtes en lille klint med jordsvalehuller.

Skovens hovedbestanddele var eg og smaabladet lind, de sidste var hyppigst paa nordsiden, hvor de ender i lavt krat, der går over i bevoksning af benved og roser. Her fandtes en stor elm, en bjergfyr, en lille ung ask, enkelte naur og skovabild og nogle forkrøblede ædelgraner, og i skovbunden vrietorn, tjørn og brombær.

En vrimmel af blomster var der i stranden, i skovbrynet og inden for dette: rosenkatost, vild asparges, regnfang, røllike, gåsepotentil, musevikke, bi-

Illustrationstekst: Dyrefoden 24 Septbr 1922 JL

dende stenurt, strandmelde, hanekro, svinemælk, brændenælde, fuglegræs, almindelig knopurt, agertidsel, gråbynke, lindhardsurt foruden forskellige græsser og en mængde champignoner.

Fiskeørnen så også han inde fra øen, og desuden en svartbag, en skallesluger, flere flokke knortegæs på 50–150 individer i hver, fire-fem skovskader, nogle engpibere, irisker og forbiflyvende lærker, en rødhals, nogle bogfinker, musvitter, blåmejser og løvsangere.

Ja, alt dette møder og oplever man på en holm, der næppe er halvt så stor som Kongens Nytorv og mindre end en jævn husmandslod – blot fordi den ligger ganske urørt af mennesker!

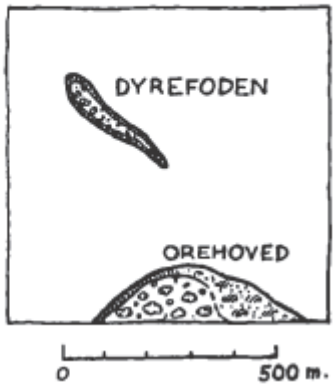

Den romantik, som denne plet rummer i landskabelig henseende, får man besked om gennem de to tegninger, af hvilke den første viser kysten og fladvandet ind mod Lollandssiden, den anden en eg ved nordveststranden.
Måtte de Nørre-Vedby sogneboer i Maribo amt, som ejer øen, endnu længe holde deres hånd over den. Eller måske hellere borte fra den.
Da vi nåede tilbage til „Rylen“, fandt vi dér på lønningen mindst fem hundrede fluer, der alle som én hoppede på samme måde som de første. Da vi satte motoren i gang, forsvandt de som for et jordskælv – men forinden havde vi til min beroligelse *alle sammen* set dem!

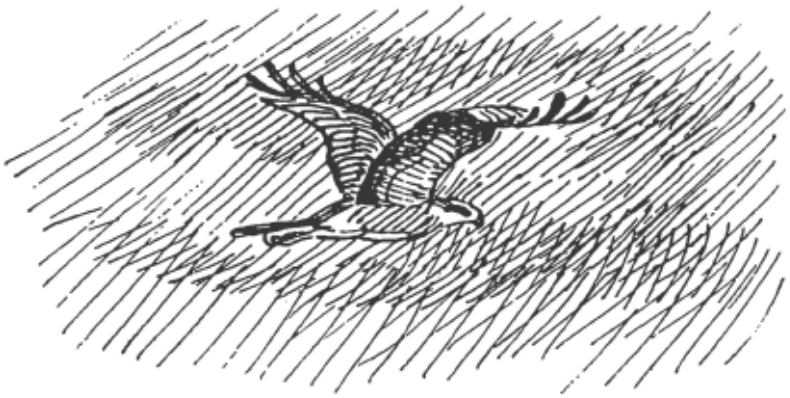

DYREFODEN. På vej over fladvandet mod øens østkyst. (387)